

բան մը ըրաւ շինեց: Քառասուն ակէ ջուր կը բերէ = խաբե-
բայ, հազարումէկ պատրուակներ կը ստեղծէ: Արեւը սեւ
կը ցաթէ անտառին մէջ = կ'ըսուի խիստ մթասառուեր ան-
տառի մը մասին՝ ուր արեւին ճառագայթները չեն կրնար
թափանցել, եւն.: Դեռ կան անթիւներ, բայց պէտք է առնել
ընտրանքով:

Մեր ժողովուրդը կը շինէ նաեւ *argot*¹¹ բառեր, եւ շատ
յաջող: Ֆրանսական այդ սեռի բառերը, երբեմն այնքան
գեղեցիկ են որ բարձր գրականութիւնը չի մերժեր պատ-
շաճօրէն կիրառել: Տեղին գործածուած այդպիսի բառեր
համով ժպիտ մը կը դնեն խօսքին մէջ, եւ կարծես լուրջ ըն-
թերցութիւն մը ըրած պահուդ, զուարթ ու շուտիկ անակն-
կալ մը կը պատահի: Իբր նմոյշ կ'արժէ յիշել մէկ երկու
հատ: Ոսպը քարոտ է մաղը ծակ է = կը հասկնայ: Մարտի-
րոս = հաւ: Մոխրաթաւալ = էշ: Լոգցնել = սպանել: Ծամ
= ուտելիք: Շուք = դրամի տոկոս: Փատուոր = ոստիկան:
Լօլօկ = հրացանի գնդակ: Հոլովել = գողնալ: Գալու խոտ
= ոչխարի միս:

Ժամանակն է որ գաւառացի մեր գրողները եւ նոր
երիտասարդները սկսին գնահատել լեզուի այդ հիանալի
տարրերը, քանի դեռ Պոլսոյ մամուլի արուեստական լե-
զուն մոռացութեան տակ չէ մահացուցեր ժողովրդի
ստեղծված այդ բնական արտայայտութիւնները որ այն-
քան թանկագին է մեզի համար:

Մեր ժողովրդական լեզուի մեծագոյն վարպետներն
են՝ Խրիմեան Հայրիկ, Սրուանձտեանց, Թլկատինցին, Ռ.
Զարդարեան, Գեղամ, եւ այլն: Չեմ հաշուեր բառահաւաք-
ները, այլ միայն անոնք, որոնք գրականութեան մէջ նուի-
րագործեցին այդ ոճերը, այդ ոսկեղէն գիւտերը:

Զարդարեան¹² շնորհիւ իր օտար լեզուի քիչ շատ ծանօ-
թութեան¹² արուեստագէտի դրոշմը կը դնէ, երբ կը գոր-
ծածէ զանոնք. կը յղկէ ձգտելով պոլսական աշխար-
հաբարի ընթացքին մօտենալ:

Յայգալոյսին մէջ երբ կը նկարագրէ ժողովրդական տի-
պեր, բարբեր, կը ներկայացնէ կեանքը այնպէս ինչպէս է,